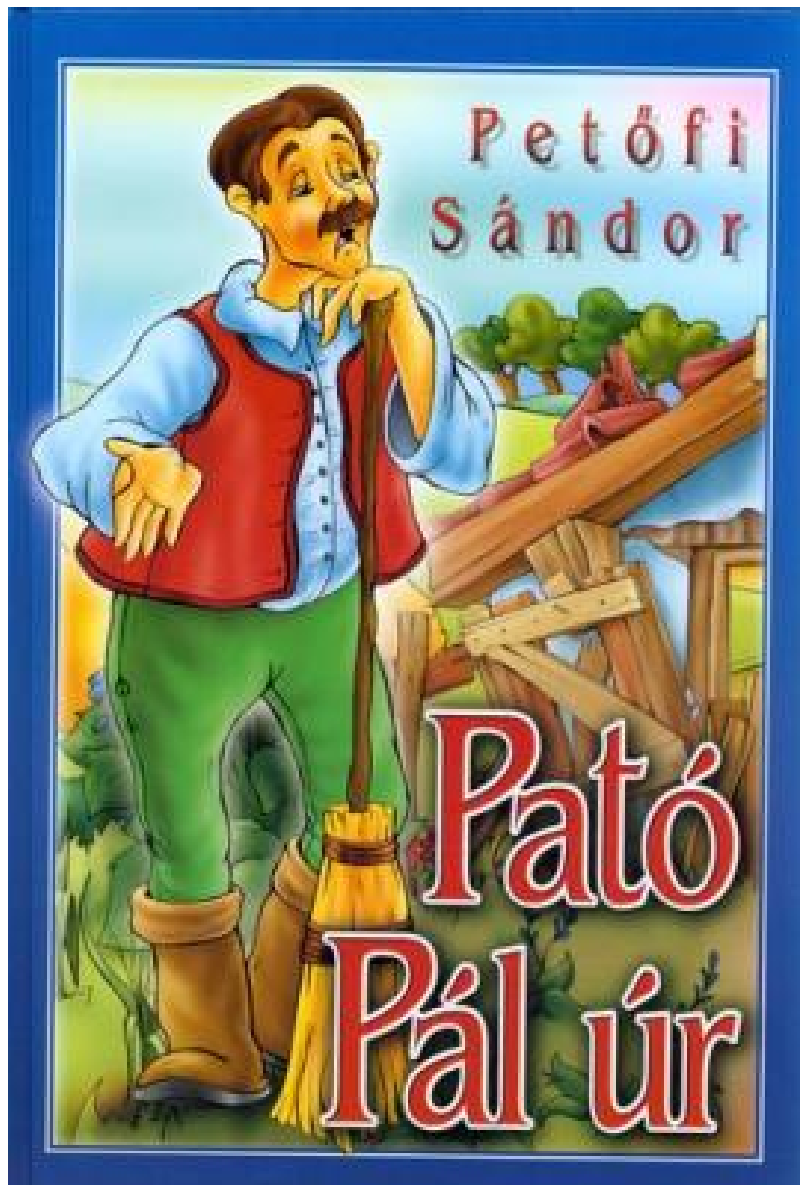

PETŐFI SÁNDOR

HINTÓN ÉS GYALOG

Rég eltemette a nyarat,
Az ősz, s ez is haldoklik már,
Az erdő mégis milyen hangos!
Hogy fütyöl benne a madár!

E füttyre fölriadtak az
Álmos merengésből a fák,
S a meglepő, nem-várt örömtől
Megrezzen rajtok minden ág.

Még ott fönn a nap is, aki
Ködcuklyájába bújt vala,
Gondolva, hogy a tavaszig már
Ugysem leszen mit látnia,

Még fönn az égen a nap is
Kíváncsian pillant elé,
Hogy lássa ezt a madarat, mely
A bús csendet szétkergeté.

Keres, keres szemeivel,
Megnéz az erdőn minden fát,
De mindhiába, mindhiába,
Madárfélét sehol se' lát.

Jó nap barátom, ne keresd
A fákon e víg madarat,
Ott ballag a mi füttyösünk a
Gyaloguton a fák alatt.

Egy ágrólszakadt siheder,
Kit a balsors meghordoza,
Keblen kenyerre, hátán háza
S szívében jókedv tavasza.

Hogy megfüttyöl, hogy megfüttyöl,
Hogy harsog az erdő bele...
S ím fényes úri hintó nyargal
S szemben találkozik vele.

A fényes hintóban belül
Sötét ur ül nagy csendesen;
Ah, milyen napfogyatkozás van
E gazdag úr szemeiben!

Meglátja őt a siheder
És sajnálkozva távozik...
Ti szegény gazdagok, kiken ily
Rongyházi is sajnálkozik!

Koltó, 1847. október

*

MI A SZERELEM?

Süldő poéták, bikficek,
Ugyan ne csiripeljeteK
A szerelemről! kérlek szépen
Az emberiség szent nevében,
Melyet kőpadra vonni vétek,
Kérlek, hogy azt ti ne tegyétek.
Tudjátok: melyik fán terem,
Milyen madár a szerelem?
A kotyvaszték, mit fejeteK
Rosz bögréjében főzteteK,
A sóhajtások galuskája
Pityergések levébe hányva,
Epedéssel megsáfrányozva
Vagy kakasdűhhel megborsozva,
Oh én szerelmes istenem,
Ez még koránsem szerelem!
Még várjátok, kis bikficek,
Kissé nagyobbbat nőjeteK,
Hogy a szerelmet ismerjéteK
És azt megénekelhesséteK. -
Viselni hosszú éven át
A szívben a kétség nyilát,
Teremteni legmelegebb
Vérünkéből szép reményeket,
Csak azért, hogy meghaljanak,
Hogy minden istenadta nap
Legyen egy-egy kedves halottunk,
Kit kínosan kell megsiratnunk;
A rágalomnak óriási
Kigyófarkával szembeszállni,
Eltérni oly bántalmakat,
Mit megtorolni nem szabad,
Mert kedvesünk azé, ki bánt,
Aztán elvenni a leányt,
Eldobni érte szabadságunk,
Mely legimádottabb sajátunk,
S fölvenni a könnyű szabadság

Helyett az élet súlyos gondját,
Dolgozni napok s éjeken,
Hogy ételünk s ruhánk legyen;
S ha feleségünk tán szeszélyes,
Magunkat szabni szeszélyéhez,
Hogy már ha kell örömtelennek
Lenni egyik vagy más életnek,
Mienk legyen örömtelen...
Lássátok, ez a szerelem!

Koltó, 1847. október

*

BÖLCSELKEDÉS ÉS BÖLCSESÉG

"Teremtve van-e a világ,
Vagy örök idők óta áll?
S fog-e örökké állani,
Vagy egykor semmiségbe száll?

Megírta évmiljók előtt
A sors, mi fog történni majd?
Vagy a történet gálya, mit
A véletlen fuvalma hajt?

Egy-e a lélek és a test?
Honnán jövőnk, hová megyünk?
Elalszik-e a sírba', vagy
Új lángra lobban életünk?"

Gunnyaszt a bölcs magánosan,
S ezen kérdések lengenek
Virasztó szemei előtt,
Miként rejtelmes szellemek.

Vizsgálja őket gondosan,
Vizsgálja fáradatlanúl,
Vizsgálja hosszú évekig,
S mi haszna benne? mit tanul?

E szellemeknek arcain
Csak egy vonást sem fejte meg,
Midőn feléje a halál,
A végső szellem, közeleg.

S te balgatag világ, te az
Ily dőrét bölcsnek nevezéd,
Ki kincset kíván szerzeni
S eltékozolja életét.

Elég, hogy élsz! mi gondod rá:
Mi volt és mi következik?...
Legbölcsőbb, sőt csak az a bölcs,
Ki sohasem bölcselkedik.

Koltó, 1847. október

*

MEDDIG ALSZOL MÉG, HAZÁM?

Meddig alszol még, hazám?
A kakas rég felkelt,
Kukorékolása rég
Hirdeté a reggelt.

Meddig alszol még, hazám?
A nap is föllépett,
Beözönlő sugara
Nem boszantja képed?

Meddig alszol még, hazám?
A veréb is fenn van,
Telhetetlen bendejét
Tömi asztagodban.

Meddig alszol még, hazám?
A macska is fenn jár,
S tejesköcsögöd körül
Kotnyeleskedik már.

Meddig alszol még, hazám?

Módosítás: 2012. március 25. vasárnap, 08:29

Meddig alszol még, hazám?

Kaszálód füvére

Csaptak a bitang lovak,

S legelnek széltére.

Meddig alszol még, hazám?

Íme vincelléred

Műveli, nem szőlődet,

Hanem a pincédet.

Meddig alszol még, hazám?

Szántanak szomszédid,

S a magokéhoz oda-

Szántják földed szélit.

Meddig alszol még, hazám,

Még rád nem gyul a ház,

Mindig, míg a félrevert

Harang föl nem lármáz?

Meddig alszol még, hazám,

Szép Magyarországom?

Föl sem ébredsz már talán,

Csak a másvilágon!

Koltó, 1847. október

Meddig alszol még, hazám?

Módosítás: 2012. március 25. vasárnap, 08:29
